

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
 Pe un an.....Lei 180—
 Pe un jumătate an.....Lei 100—
 Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
 In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-00
 ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-06

Mărețul congres general al „Chemării Tineretului Național-Țărănesc”, din Ardeal, Banat și Bucovina.

Strânși uniți sub steagul partidului dlui I. Maniu tineretul reprezentând 1500 intelectuali și 72.000 voinici ai satelor organizați, pune temelie impozantă viitoarei acțiuni de încheiere sufletească și de luptă a tineretului pentru realizarea integrală a principiilor național-țărăniști.

In ziua de 28 August a. c. a avut loc în capitala Ardealului, o impozantă manifestație politică a tineretului, în care s'au desăvârșit crezurile făurite în lupta de zece ani și s'au înjghebat principiile de bază cari vor constitui de azi înainte catehizmul moral și politic al conducătorilor de mâine ai țării. Tinerețea cu avântul ce-o caracterizează, cu idealismul acestei vârste, s'a sezlizat de ritmul vremii înțelegându-și rosturile sale în procesul marilor prefaceri cari frământă întreaga viață de stat a României întregite.

Totdeauna în epocile de mari prefaceri ale istoriei popoarelor tineretul a purtat în suflet idealul reînnoirii, alimentând credința în desăvârșirea vieții, pentru înfăptuirea unor zile mai bune, a unei societăți mai bune, a unei societăți mai generoase mai tolerante și mai morale.

Când în jurul nostru, se preconizau sisteme aducătoare de răsmeriță și blesteme, când sufletul curat al unui popor harnic și muncitor și când drepturile sale legitime erau trecute cu ușurință la periferia ocupațiilor mărunte, când conștiința valorilor morale se topea într'un scepticism deprimant, acuma apar caprin minune „Chemăriștii” cu limbile de foc ale entuziasmului tineresc, pătrunzând spre a nimici templele murdare ale zarafilor de eri.

Mojiunea adusă cu mare înflăcărare sintetizează astfel într'o matură cugetare politică, precizând într'un sistem bine încheiat, idealurile noii generații.

Cum a decurs congresul.

Dela început și până la sfârșit congresul chemăriștilor a decurs într'o atmosferă ridicată și adevărat înălțătoare. Chestiunile puse în discuție, în scurtă vreme au fost elucidate. De o rară putere impresionantă au fost rapoartele delegaților din județele Ardealului, Banatului și a Bucovinei. Ele au avut harul să ne creieze un tablou clar despre ceea ce se petrece acolo, sub farmecul principiilor național-țărăniști. Ele au avut harul să reliefeze avântul tineresc și impozant cu care se organizează mândri voinici ai satelor noastre.

În istoricul „Chemării” evenimentul din 28 August va rămânea mult timp acel far luminător după care se vor orienta mult timp generațiile tinere din țara noastră.

CONGRESUL.

La orele 3 d. m. președintele „chemăriștilor” dl Dr. V. V. Tilea, deputat, deschide ședința salutând pe delegații provinciilor. Între cei prezenți notăm:

Dr. Avram Ursuțiu (jud. Arad), Andreă (jud. Alba), dr. Enea Popovici (jud. Bihor), dr. Gh. Stoicu și căpitan în retragere A. Bărcă (jud. Caraș), dr. Victor Cornea (Făgăraș) dr. I. Ceușianu deputat, (jud. Mureș) dr. Tudor Dan și dr. Nicolae Petri (jud. Năsăud), dr. Iuliu Coroianu, deputat, dr. Filep Sever și dr. I. V. Pop (jud. Sălaj), dr. Lucian Bretan și ing. Gh. Filip (jud. Satu-Mare), dr. Pompiliu Simionetti deputat și dr. Ioan Popa (jud. Sibiu), Mureșan Popa și Cornia Valeriu (jud. Someș), dr. Zaharia Boila (jud. Târnava-Mare), dr. Ioan Subțire și Vasile Nedeleu (jud. Timiș-Torontal), Sabin Cioară, dr. Hada, Oprea Ioan, Mureșan Aurel, Simeon, Cristea și A. Chicuicașiu jud. Turda), dr. Alvirescu deputat (Bucovina), dr. V. V. Tilea, dr. Adam Popa, Ioan Martalogu, dr. Aurel Buteanu, dr. Sabin Mureșan, ing. V. Salvan, dr. A. T. Mureșan, I. T. Mureșan, Basil Târnoveanu, Petru Bortș, Hariton Moldovan, Liviu Hulea, Gh. Giurgiu, Romul Simon, dr. Victor Peteanu, V. Chețan, Vasilie

Vertan, Petre Tuțea, F. Cosma, Ioan Căndea, Corneliu Albu, Iosif Pogăceanu, prof. Ovidiu Vassu, Victor Mureșanu, Vasilie Micu, Ioan Siroda, Gh. Drăgoiu, dr. Munteanu Ludovic, I. A. Cioară, Zaharia Pop, dr. Victor E. Pop, etc., etc. reprezentanți ai conducerii centrale și ai organizației orașului și județului Cluj. Afară de acești delegați au mai participat o mulțime de tineri „Chemăriști” din provincie și localitate.

Patronul congresului.

Ședința a decurs sub patronajul neobositului luptător și vicepreședinte al Adunării Deputaților dl Dr. Emil Hațieganu, care după ce a fost salutat de către dl Dr. V. V. Tilea, a pronunțat următoarele prea frumoase cuvinte:

Dlor Chemăriști! Am primit invitația dlui Tilea de a fi prezent în mijlocul Dvoastră la această consfătuire, cu bucuria de a mă vedea în rândul acelor luptători, cari în 1926 alăturându-se lângă ostașii de mai înainte ai partidului nostru, au devenit oei tineri chemăriști, cari în vremuri de cumpănă formează izvorul providențial și nesecat al energiei neomului nostru; străjeri și păzitori cu sfințenie ai comorilor adunate cu grijă și strădanie de către strămoșii noștri.

Prezența Dvoastră aicea, grija cu care ve-ți discuta problemele, cari vor da o înfățișare cu totul nouă luptelor de până acuma fac suficientă dovadă că ați înțeles deplin chemarea vremii. Prin acțiunile Dvoastră de până acum și prin faptele pe cari le veți mai duce la îndeplinire ați săvârșit un act politic, care va rămâne în istoria politică a vremurilor de după Unire.

Datoria Dvoastră este ca să muncii fără preget pentru statornicirea dreptății și pentru combaterea abuzului și a ilegalității. Să țineți legătura strânsă cu masele populare și să vă apropiați de ele cu inimă caldă și frățească, căci ele sunt țaria țării noastre. Poporul nostru este ca o mare adâncă a cărei spasmuri în timp de furtună pot să zdrobească cele mai puternice construcții navale. Rolul dv. este de a fi întotdeauna cârmacii

admirabili și credincioși ai acestor nave.

Trebuie să treziți în popor acele sentimente cari întăresc și chează existența unei țări. Cu sufletul nostru idealist și cu inima noastră neuzată de decepții și neajunsuri sunteți cei mai apți pentru aceasta misiune.

Veți organiza tineretul dela sate care vă așteaptă pentru a se înregistra sub steagul vostru. Prin această noi organizații vom desăvârși acea forță care va rezista tuturor salturilor precăzite de dăburile necurate ale întunerecului.

Să mai credeți, poate simți prea adânc importanța momentului, când rog pe cel Atotputernic să vă întărească voința ca din hotărârile Dv. să încolțească noi îndemnuri spre jericirea și înălțarea neamului nostru.

Cuvintele calde ale dlui Emil Hațieganu, deslănțuiesc un ropot de aplauze din partea asistenței.

Istoricul „Chemării” expus de dl deputat V. V. Tilea:

Într'o scurtă, dar foarte concisă și sugestivă vorbire președintele „Chemării” descrie trecutul prin următoarele:

Într'un moment de grea încercare pentru principiile democratice și pentru partidul național a răsărit spontan, fără nici un amestec dela centru, reacțiunea morală a tineretului din Ardeal, Banat și Bucovina, dând naștere la generația „Chemării” sau cum a numit-o președintele nostru, iubit d. Iuliu Maniu, „generația din 1926”.

Această generație a luptat din idealismul cel mai curat urmărind o singură ținută; binele țării. În scurtă vreme am devenit o falangă puternică, reușind prin atitudinea noastră să țintuim la stălpul infamiei pe conștientii poporului, sfărâmand idolii falși și nevrednici de iubirea unui neam bun, blând și curajos, deschizând astfel lupta contra adversarilor și a jandarmilor. Am adus astfel un mare sprijin partidului nostru fapt care n'a rămas nerelevat și a fost caracterizat cu măgulitoare cuvinte de către d. Vaida-Voevod în discursul său dela Senat.

Dușmanii ne-au învinuit că suntem o forță destructivă, dar cine vrea să ne complete edificat asupra activității

Congresul nostru.

noastre nu are decât să cetească articolele programatice din „Chemarea“ unde s'au discutat într'un spirit constructiv cele mai variate probleme politice, sociale și religioase. Cât despre fapte amintim doar organizarea unui ciclu de conferințe istorice, transfuziunea de energie tinerească în ziarul „Patria“ precum și atitudinea noastră hotărâtă pentru fuziunea partidului național cu cel țărănesc, toate petrecute în rândul unei discipline inreproșabile.

Miscarea începută în Aprilie 1926 la Cluj s'a răspândit în toate centrele din Ardeal, trecând apoi în Banat și Bucovina. Rezultatele uniri noastre sunt cu atât mai abreciabile cu cât au fost realizate cu un organism rudimentar

organizat. Dacă în opoziție n'am putut desăvârși o organizație sistematică a tineretului național-țărănesc suntem dator să o desăvârșim astăzi, luând de pildă statele vecine, cari de mult și-au organizat tineretul în așa fel ca ziua de mâine, care poate fi o zi a revanșei, să poată găsi pregătiti.

Deși arată că Tineretul Național-Țărănesc trebuie să păstreze cu darzenie ceea ce partidul a câștigat în grelele lupte din trecut, având ca țel un mare ideal: binele neamului și al țării.

Ca încheiere dl. V. V. Tîlca spune: „Noi, tineretul suntem rezerva-sănătoasă și plină de dor de muncă a dlui Iuliu Maniu. Știm că o armată, care vrea să câștige o mare bătălie trebuie să

aibă rezerve intacte și bune, și de aceea așteptăm cu răbdare ceasul — poate greu — ca să fim chemați în foc, și cred că sunt în asentimentul tuturor dacă afirm cu hotărâre, că lubitul nostru prezidinte poate conta oricând pe noi.“ (Aplauze vii de aprobare).

Rapoartele delegațiilor județene.

Delegații oficiali din județe își face rapoartele lor, pe care asistența îi ascultă cu mult interes subliniind prin aplauze pasagiile frumoase și enumerarea unor fapte adevărate mărețe petrecută în județele noastre.

Discuția Statului.

Seara târziu, se intră la discuția Sta-

tutului „Chemării Tineretului Național-Țărănesc“. Discuțiile au fost de un nivel adevărat academic, la cari au luat parte intensă: Dr. Sabîn Mureșan, Dr. Aurel Buteanu, Dr. Cornea, Dr. Sabîn, Dr. Z. Bodea, Dr. A. T. Mureșan, Dr. Petre Fuția, Dr. Lucian Bretan, Dr. Simonetti, Dr. I. Coroianu, și mulți alți. Statutul urmând a fi supus aprobării prezidintelui partidului național-țărănesc, dlui I. Maniu, vor fi publicate și împărțite la organizații, imediat după aprobarea lor.

Moștinea.

Congresul general al „Chemării Tineretului Național-Țărănesc“ a adus următoarele:

M O T I U N E:

1. Membrii „Chemării“ porniți la luptă în anul 1926 pentru apărarea principiilor democratice, a libertăților politice și pentru eliminarea neînțelegerii din viața publică a neamului românesc, principii apărute cu atâta tărie de către dl. Iuliu Maniu, cu vie mulțumire constată că munca lor a primit cea mai înaltă satisfacție prin elogiile cuvinte de apreciere rostite în parlamentul liber ales al țării de către însuși ministrul prezidinte al actualului guvern și de către dl. ministru de interne Alexandru Vaida-Voevod.

Congresul își exprimă mulțumirile și recunoștința sa față de conducătorii partidului cari au știut să afirme răstul adânc al organizației noastre, întărind prin aceasta elanul nostru de acțiune.

2. Credincioasă principiilor sale „Chemarea Tineretului Național-Țărănesc“ va continua lupta pentru înfăptuirea dezideratelor cari se desprind din curentul național-țărănesc, menit a înfăptui o ordine socială nouă pe bazele democrației și ale civilizației și împotriva încercărilor cari tind la compromiterea libertăților câștigate prin grele lupte de poporul românesc, convinsă fiind că pentru propășirea neamului orice încercare de a împinge țara pe calea unei aventuri dictatoriale, nu poate să fie decât și mai dezastruoasă ca regimurile de dictatură deghizată cari ne-au stăpânit de 10 ani încoace.

Tineretul național-țărănesc crede cu tărie, în necesitatea grupării tu-

turor energiilor tineretului de pe într-unul cuprins al țării într-o puternică organizație întemeiată pe principiile constituționalismului și ale democrației, care să militeze cu toate puterile pentru adăncă lor pătrundere în toate paturile sociale, constituind acea paravază puternică de care țara are nevoie astăzi mai mult ca oricând pentru a împiedica nimicirea începuturilor viguroase de viață cetățenească adevărată, instaurată în țara noastră dela venirea la putere a guvernului Maniu.

De aceea, dorind extinderea organizațiilor sale în întreaga țară, chemă sub faldurile drapelului său pe toți acei țineri cari îndurerăți de îndelungata epocă de opresiune, în care a fost ținută națiunea de către uzurpătorii de ieri ai puterilor publice, sunt hotărâți a lupta pentru menținerea neștirbită a prestigiului autorității de Stat, reabilitată prin mari eforturi în prerogativele sale suverane, pentru apărarea cu orice risc a bunurilor, cari constituiesc patrimoniul sfânt al întregii obști, care a reușit, să-și statornicească locul ce i se cuvenea în conducerea destinului sale.

4. Chemarea Tineretului Național-Țărănesc nu poate uita rolul hotărâtor pe care trebuie să-l aibă presa în mișcările din care rezultă transformări sociale pașnice, și prin cari se evită deslănțuirea convulsiunilor periculoase. De aceea face apel la toți mănătorii condeiului și la toate ziarele din țară să judece cu obiectivitate

situația, ascultând de glasul conștiinței de a servi adevăratele interese ale țării și să sprijinească numai acele curente și mișcări politice și sociale cari sunt conforme cu voința expres manifestată a țării de a fi condusă în spiritul constituției și a legilor sale. Libertatea presei pe care o considerăm ca una dintre cele mai importante libertăți politice, pentru a constitui un bun social, reclamă gazetarului cea mai înaltă conștiință a drepturilor cetățenești și îl obligă să o exercite numai în scopul îndrumării opiniei publice, în cadrul intereselor reale ale colectivității. Poporul nostru încercat în două războaie, cel al întregirii și cel al desrobirii sale politice are dreptul să aștepte dela deținătorii celei de a patra puteri în stat să nu fie robii intereselor mărunte și creatorii unor iluzii de fericire pe care vreau să le sugereze cei cari nu se împacă cu noul curs al vremurilor, ci să fie adevărați apostoli ai credințelor sociale și politice de propagare spre idealul țării civilizate, contribuind prin predicarea bunului simț la risipirea tuturor încercărilor care ar veni ascunse sau pe față pentru a întuneca buna judecată a opiniei publice.

5. Chemarea Tineretului Național-Țărănesc crede cu tărie că înălțul guvern, eșit din libera manifestare a voinței poporului, condus de înțelepciunea și marea iubire de dreptate a dlui Iuliu Maniu va forma în istoria politică a țării etapa de definitivă întemeiere a unei noi Români fericite, liberă, și dreaptă pentru toți cetățenii săi, împlinind prin aceasta misiunea sa istorică. De aceea va sprijini cu

arânt opera de înfăptuire legislativă, care va crea noile cadre ale vieții publice, opera de reorganizare economică, prin care se va crea posibilitatea unui trai cinstit fiecărui cetățean muncitor, precum și opera de asanare morală menită a asigura prin pedepsirea țărilor tâlharilor banului public și prin sancționarea tuturor acelor cari și-au bătut joc de legile țării, crearea unei norme morale în viața publică și a unei conștiințe a responsabilității depline a acelor cari mănuiesc bunurile morale și materiale ale națiunii.

Ea mai crede că-și servește țara și neamul cu conștiința celor mai buni din fiii săi atunci când își exprimă neclintitul devotament față de tendințele și actele acestui guvern și-l asigură că în această operă „Chemarea Tineretului Național-Țărănesc“ se mândrește să-i fie cea mai credincioasă ostire.

6. Chemând în baza celor cuprânse în „Chemarea“ lansată la 5 Aprilie 1926, în „Manifestul moral“ din 19 Iulie 1929 și a credințelor mai sus exprimate, sub drapelul nostru, tineretul întregii țări aducem omagiu acelor cari prin lupta dusă pentru aceleși idealuri, au contribuit la sosirea zilei de izbăvire politică a neamului românesc, astăzi și de astăzi înainte de-apururi, prin voința și fapta fiilor săi el însuși stăpân pe destinele sale, pentru a putea da astfel menirii valorile la cari îl predestinează și obârșia și calitățile.

Atitudinea Ardealului.

Pulsează în Ardeal, deasupra măruntelor hărțuiri ancorate în cotidian, ritmul unei sănătoase tradiții morale care ne-a călăuzit pașii pe drumul luminos al izbăvirii, în cele mai critice clipe și răscruci istorice. Viața politică a Ardealului, e în acest sens, cea mai vie și elocventă mărturie. Afară doar de câteva dispartate și foarte neînsemnate cazuri, peste cari istoria a asvârlit cenșul cadaveric al morții, afară doar de camelonismul poetic al dlui Goga și fripturismul lăpădătesc și lupășco-sringar al dlui Goldiș întreaga decadă de după unire, Ardealul a fost animat de aceeași superioară și intensă viață morală, așa cum trebuiesc înțelese aici aceste cuvinte. Adece în sensul unei vieți politice dominată de idealism, de luptă și de curaj cinic exemplar. Atâta darzenie și rezistență crâncenă a opus Ardealul tuturor tentativelor de balcanizare ale guvernelor odioase din trecut și atâta hotărâre de plumb a svâcnit în gesturile și lupta noastră, încât victoria a trebuit să vină implacabilă ca o fatalitate organică. Ca ceva calcat cu precizie matematică. Ca ceva teribil, desigur pentru satrapii de ieri. Insa ca tributul neprecupețit și drept al luptei Ardealului în primul rând.

Se înțelege că lupta noastră a câștigat sorții victoriei sigure prin înfrățirea ele-

mentelor politice reprezentative ale Vechiului-Regat. Adece prin fuziunea partidului național ardelean cu partidul țărănesc din Vechiul-Regat.

Prin înfrățirea lui Iuliu Maniu cu Ion Mihalache, exponenții cei mai autentici ai democrației românești. Ai democrației care a sugrumat în sfârșit oligarhia și o ține încă sugrumată. Vom vedea mâine dacă în sugrumarea asta, oligarhia va succomba definitiv sau își va arăta din nou colții. Totul depinde de bilanțul de mâine al guvernării noastre actuale. Care dacă va fi plin în rezultate, așa cum avem dreptul să credem că va fi, va însemna lichidarea definitivă și iremediabilă a trecutului și era nouă pe care-am visat-o de atâtea vreme...

Dar să revenim la teza dela început. Da exemplificarea concretă a tradiției morale a Ardealului — tradiție care și-a avut rolul ei determinant în configurația politică actuală.

Să amintim și să subliniem azi un singur caz. Cazul drului Dupu. Care a fost primit în Ardeal cu ocazia alegerii dela Hnedocara sau la intrunirea dela Oradea — așa cum a fost primit. Adece cu haiducii și hoicot categoric din partea poporului pe care l'a tradat într-o clipă de funestă rătăcire politică.

Inzadar moștirea retorice al drului

Lupu a încercat să demonstreze ardeleanilor că și dsa ese „fecior de popă“ și alte jocuri demagogice. căci populația ardeleană, nu poate și nu-l va putea ierta. După cum nu va ierta niciodată pe dl Goga sau pe fugarii urgisitei trinități Goldiș-Lupaș-Lăpădatu.

Ardealul se menține ca și în trecut în aceeași neclintită atitudine, care a exasperat pe magnații unguri de ieri și exasperează pe ciocoi și transfugii politicei rămănești de azi.

Tot ce-am vrea, e ca atitudinea Ardealului să fie atitudinea României întregi, pentru că atunci ar fi garantată deplin epoca într'adevăr nouă ce și-a tăiat drum prin guvernarea actuală.

Bazil Gruiă.

O lămurire.

Articolul de fond „Monitoarele turbulente“ din nrul nostru trecut a indispus unele gazete din București.

Dacă acel editorial nu acopere pe de-a întregul opiniile conducerii „Chemării“, totuși nu putem să nu accentuăm că foarte regretabile nenorocire dela Lupeni a fost exploatată de unele ziare dtn capitală într'un fel nemeritat contra guvernului și oamenii cari nici când nu au provocat acel dezastru.

Reinvierea micii antante studentești

(4) După atâția și atâția ani Mica Antantă studentească, ea din nou ființă. A fost formată încă în 1892 pe pământ strein, de oameni în sufletul cărora pe acelea vremuri rălăpita dorul mare al realizărilor — astăzi înfăptuite: — Jugoslavia, Cehoslovacia și România Mare. Mica Antantă studentească înfăptuită acum 37 ani la Budapesta, de către studenții Iuliu Maniu, Alexandru Vaida-Voevod, Milan Hodza, Gavriila (Serbia) și alții, astăzi după ce țaria legăturii sufletelor dintre membrii ei a dus la înfăptuirea țării lor dezrobite, acum după 37 ani se reinființează pentru a întări roada marelui izbăvitori, apropiind sufletele tinere curate și pline de avânt ale acelor urmași ai generației din 1892 dela Budapesta, cari și ei vor să dovedească lumii că logăturile sufletelor lor. Vor să dovedească lumii că logăturile sufletelor lor. Vor să dovedească lumii că logăturile sufletelor lor. Vor să dovedească lumii că logăturile sufletelor lor.

Noi cari abia ieri am părăsit băncile universităților, și cari și azi suntem acolo cu sufletul nostru, închinându-ne mărețelor scopuri, ce v'a adus între noi țării din Cehoslovacia, Jugoslavia și Polonia, Vă urăm din suflet izbândă deplină.

Scrisori din Olanda.

— O țară din povești. —

Există în Olanda o zicătoare ce conține o bună parte de adevăr: „Lumea a făcut-o D-zeu, dar țara lor olandezii și-au făcut-o singuri”. Cine a văzut digurile ce separă uscatul, așezat la un nivel inferior celui al mării, de imensitatea oceanului, dar mai ales lucrările de secare a lui Zuidersee, acela va recunoaște, că olandezul are un drept să fie mândru. Lupta continuă cu apa, o luptă dărză și fără milă, a influențat mult caracterul și felul de viață al locuitorilor. Nota serioasă, prea serioasă uneori nu se datorește numai climatului și rasei ci expresiei unei din cele mai caracteristice trăsături naționale.

Străinul, care sosește dinspre Belgia trece întâi peste podurile colosale ce se întind deasupra gurilor Rinului. Dincolo de Dordrecht peisajul devine cât se poate de „olandez”. Un șes imens, care poate ar fi monoton dacă nu l-ar întrerupe grupuri de case cochete canaluri, pe cari plutesc bărci large și joase, cu sau fără incălzură și ici colo câte o moară de vânt. Acestea din urmă, mai numeroase în regiunea lacurilor din jurul Leidei, servesc la multiple scopuri, dintre cari irigațiunea culturilor este poate unul din cele mai însemnate. Din păcate, ele au însă tendința să dispară spre a ceda locul instalațiilor moderne dar de sigur mai puțin pitorești.

Ceeace caracterizează orașele olandeze este faptul că le lipsește periferia murdară și insalubră ce suntem obișnuiți să zărim din tren aiurea. Vedem dimpotrivă din fereastra vagonului un ansamblu curat, armonios și senin, pe care o plimbare prin diferitele cartiere nu-l desminte într-un nimic. Centrul este de obicei vechiu, cu clădiri din secole trecute, dar cu cât ne îndepărtăm de el dăm de faubourg-uri tot mai moderne, ce prezintă ultimele perfecțiuni ale tehnicii, pusă în serviciul confortului, igienei și esteticii.

După cum se știe capitala Olandei este Amsterdamul, în timp ce reședința reginei și a guvernului este Haga. Aceasta din urmă este în același timp sediul uneia din cele mai importante așezăminte internaționale: Curtea permanentă de justiție internațională, instalată împreună cu Academia de drept internațional în somptuosul palat al păcii, pe care miliardarul Carnegie l-a construit în 1913.

Haga, pe care din cauza calmului ei, globe-trotter-ii o numesc „cel mai mare sat din lume” are o suprafață mai întinsă decât Parisul. Există un bulevard ce are o lungime de 12 km. La o populație de 400.000 locuitori, care are 200.000 biciclete. Acest fapt domină bine înțeles înțelega circulație.

Se întâmplă uneori ca la o încercare de străzi sute de bicicliști, de orice vârstă și sex, să aștepte semnalul poliștilor marșal cu casca colorată și manșon alb la brațul drept. N-am văzut totuși nici odată vreun accident; totul merge elegant și sigur, ceea ce se dovedește disciplina desăvârșită a populației în materie de circulație. Fiind orașul rentierilor nu trebuie să ne mire faptul, că pe teritoriul Hagei locuiesc 600 milionari în florini olandezi. În schimb nu există cerșetori.

Centrul orașului Binnenhof-ul, parlamentul olandez, unde în prezent se ține conferința internațională. Un palat medieval, în a cărui curte se ridică asemenea unei citadele Ridderzaal-ul, sala cavalerilor, unde au loc ședințele solemne ale corpurilor legislative, reunite într-o singură adunare.

În fața parlamentului zărim Buitenhof-ul cu celebra închisoare, pe ale cărei pereți sute de torturați au lăsat urmele sângelui lor, ca o mărturie teribilă a unei justiții ce aparține istoriei. Cele mai diabolice instrumente de chinuire precum și personalitatea victimelor i-au dat o celebritate, pe care Alex. Dumas o consacra în „La tulipe noir”.

Comorile artistice ale țării nu se află adunate la centru. Cea mai cunoscută pânăz ce se poate vedea la Haga este

„Lecția de anatomie” a lui Rembrandt. Expozițiile moderne se fac într-o galerie special amenajată, unde nu de mult a expus și o româncă Elena Popoa, careia presa Olandeză i-a făcut o primire caldă. La un sfert de oră cu Tramvaiul de Haga se află Scheveningen, celebra plajă, ce merită atributul de „Perla mării de nord”. Pe bulevardul din fața marelor Palace-uri, unde locuiesc delegații statelor ce participă la conferință, se desfășoară seara o viață intensă, pe care o domină elementul german, foarte numeros aici. Zilele trecute municipalitatea rezidenții a dat în coloanele Kurhan sului din Schreningen o recepție grandioasă delegațiilor străini și presei Din delegația românească participaseră Dnii Miniștri Popovici și Mironescu.

În jurul Hagei (numită și Gravenhage) se întinde asemenea unei plase de paianjen, o întreagă rețea de canale ce leagă cele mai îndepărtate regiuni într-oaltă. Aceste canale se află deasupra nivelului pământului, ceea ce oferă celui imbarcat pe unul din numeroasele vaporase un orizont considerabil mărit. Cu ocazia unui excursii, pe care ziaristii străini au fost invitați să o facă pe Kagermeer (un lac aproape de Leida) am putut admira farmecul special al vieții rurale olandeze și enormele ei bogății.

Olanda este puțin cunoscută la noi. Explicațiile sunt numeroase, dar cea mai plausibilă este scumpetea de aici, care depășește mult pe cea din Germania. Am găsit însă olandezi bine informați despre România, problemele ei interne și externe și dornici de a-și vedea confirmate anumite păreri și idei ce avea despre noi. Legăturile economice ce ne leagă de Olanda sunt în orice caz destul de considerabile pentru a justifica interesul ce ni-se poartă.

Haga, în 26. Aug. 1929.

Aurel Păcurariu.

Ce trebuie să știe și să facă voinicul.

Este titlu simplu și sugestiv, ce-l poartă prima broșură din biblioteca Voinicului. Prin conținutul său variat în sfaturi înțelepte îți face impresia unui manual practic de filosofie antică, în care adevărul smuls din realitate se impune cu forță elementară dând vieții un rost adânc și plin de înțeles.

„Ce trebuie să știe și să facă voinicul” este catehismul de igienă morală menit a sădi o aspră dar sănătoasă disciplină în sufletele pline de avânt tineresc ale flăcăilor noștri. Fiecare titlu este rezumatul succint al unei parense.

Încercarea aceasta laudabilă de a crea din fiecare fiu de plugar un conștient cetățean, de a da expresia sinceră principiilor democratic-rurale, de a crea o armonică forță țărănească cu scopul cinstit și legitim de a transforma din temelie rosturile de ieri ale unei societăți clocite, este un indiciu de perfectă încredere în masse și de solidarizare între guvernant și guvernant. Este prima încercare sincer democratică de a stărma periculoasele nuclee de „oligarhie rurală” înstăpânind obștia în locul unui pumn de favorizați ai bandelor de ieri, desvôltând în fiecare fărăn sentimentul demnității, cinstei și respectului față de sine și de semenii săi. Citim ca exemplu câteva lapidare și consistente porunci morale și sociale ale voinicului.

1. Voinicii sunt frați de cruce, se iubesc și se ajută unul pe altul.

2. Voinicul nu minte și nu înșală, e curat în gândurile sale, în vorbă și în faptă.

3. Voinicul nu e morocănos, e voios și plin de însuflețire în orice moment al vieții sale etc. — și în acest ton demn și frumos, curg perlat 22 de porunci voinicești pietre pentru templul sufletesc al poporului acestuia, care se înalță nevăzut dar trainic, descătusăt din asuprirea despoticeilor săi exploațatori de ieri.

Film politic.

Ungaria revizionistă și-a revizuit factura irendentei ultimei săptămâni. Și constatată cu mare bucurie că serbările revizioniste au avut un considerabil succes... moral, succesul material fiind în... deficit. Numai orașul Budapesta a avut o pierdere de 38.000 de pengó, lucru relatat cu multă întristare de unele dintre ziarele maghiare, ceea ce constituie un adevărat sacrificiu pentru „Regina Europei Centrale” atât de amenințată în ultimul timp.

Succesul moral a fost însă desăvârșit. Că dovadă steagul celor trei R (Röthmer, Rákosi, Revizuirea) care sub auspiciile unei chici condusă de dl Eugén Heltai, poet, dramaturg și om de afaceri, a colindat cele mai importante centre ale „Ungariei Ciuntite” înghițind atâtea fonduri, încât în urmă a plesnit. Și cum întâmplarea n'a putut rămâne în taină, atacarea a ajuns la parchet, unde a fost chemat în grabă și dl Heltai, pentru a da unele... explicații. Și deviza celor trei R (Röthmer, Rákosi, Revizia), tot alor trei R a rămas, natural schimbându-se conținutul: Re-probare, Reclamații, Recluziune, având ca bază morală codul penal maghiar, iar ca bază materială: fondurile lipsă și buzunarul dordola al marelui revizionist Heltai.

Omul care are ghinion e nenorocit. Așa e și cu acest domn Heltai. N'are noroc și pace! Incredințat cu organizarea unei serate coreografice, a fost rugat ca să reprezinte și lupta de la Isaszeg. Trebuia demonstrat asistenței în sunete de trâmbiți și în pocnete de pistoale, că sângele apă nu se face și că Ungurul tot Ungur a rămas. Cum însă osemintele celor căzuți la Isaszeg nu puteau lua parte la luptă în carne și oase, s'a întocmit o trupă ambulantă, ca prin ajutorul grimei și al costumului, ajutoarați de întunerecul nopții, să se dovedească lumii că Isaszegul tot Isaszeg a rămas.

(Ce păcat că televiziunea nu e așa de desvôltată. Am fi văzut și noi istorica încercare și ne-am fi minunat grozav.)

Lupta a decurs în liniște, respective în pocnete de biciu, urlete și sunet de trâmbiți ajutate fiind de o ploaie torențială plină de descărcări electrice, ceea ce ar fi mărit considerabil efectul luptei, dacă ar fi fost... spectatori. Artiștii — cari nu erau eroii dela Isaszeg în carne și oase, și-au cerut a doua zi leafa... Mare le-a fost însă nedumerirea când li s'a spus că dl Heltai a luat cassa teatrului și a dispărut cu... banii. Natural, scandal, reclamații și amenințări contra stegarului celor trei R.

Lupta dela Isaszeg a fost pierdută de ambele părți combatante și bieții actori ambulanti au fost ploați a doua oră...

„Uite popa nu e popă. Și la Haga de o săptămână încoace se poate spune despre fiecare pacifist în parte: uite pacea nu e pace. Dl Snowden, dușmanul de moarte al Franco-Belgienilor — cel care a atacat nu tocmai „parlamentar” — în România expresia dlui Snowden ar fi fost floare la urechea bricării excelență — pe dl Cherron ministru de Finanțe francez, în urma celor 78 de procente obținute în plus de Anglia cu riscul eșuării conferinței, a strâns amical mână tuturor adversilor săi. Pentru că de data aceasta Nemții văzând rezultatul încăpăținării anglo-saxone, — se știe că teutoni sunt model de încăpăținare — au hotărât... să-și mărească și ei pretențiile, în conținutul germane bazate pe „lozinca la Haga fiecare putere trebuie să cedeze din pretenții în interesul păcii” au avut efectul de a mări enervarea. Deaicea o nouă criză și... „uite popa nu e popă”.

Grele păcate trebuie să fie avut strămoșii actualilor zionisti, pentru că amar să răsună soarta contra lor. Câtă vreme la Haga se pune la cale un fel „prietenie” a marilor puteri, câtă vreme la Geneva se lucrează la desarmarea lumii, pe frontul Ruso-Chinez răsună

pocnetele de pușcă și clămpănitul mitralierelor, iar în Palestina — țara făgăduinții — merci de așa făgăduință — în loc să curgă lapte și miere, curge sânge ovreesc. S'au răscolit arabii și arabi măcelăresc.

Bietul popor — ce și-a înscris spune-se în cele 12 protocoale ale înțelepților Sionului — cucerirea lumii și aservirea economică a goimilor nu e în stare să-și păstreze trei colți de pământ, pământul sfânt al făgăduinții, chiar și cu ajutorul englezilor. Acu să poftescă domni pe la liga drepturilor omului, pe la Liga Națiunilor și pe la alte ligi eișdem farrinae.

Di Vintilă e foc. Nu pe noi, ci pe dl Rist. Prea a fost obiectiv, cel de al doilea raport financiar, prea evidențiază eforturile guvernului de a face ordine în haosul economic moștenit dela liberali, și prea multă considerație, etc. etc. Natural, cum mânia Dsale nu putea să nimerescă în dl Rist (frica altor decompuneri de Vintilă?) a nimerit în colbanelor celor trei oficine liberale: Viitorul, L'Independence Rômaine și Ordinea.

Dealtfel întreagă tragedia vintilistă se învârtă în jurul unei dileme: Ori partidul dela cârmă duce la ruină țara — și atunci d. Vintilă ne-ar ținea panegericul — ori partidul național-țărănesc își va pierde popularitatea — și atunci saltă și te btucură de Vintilă — va pleca dela putere, lăsând loc „adevărului partid de conducere, care a dus țara la grea... cumpănă” etc, etc, etc. Dar până atunci mai va...

Cronica.

P. S. Muciolini și ghenear Averescu se află în vest Dar... „pe frontul de vest nimic nou”

Arabii au declarat războiul Sfânt.

Ultimile telegrame, pornite din Orientul apropiat, ne aduc știri triste din Palestina. Aceasta țară care e locuită de două popoare, Arabi și Evrei este teatrul unui amarnic masacru survenit între cele două neamuri cari se urăsc de moarte și cari în fiecare an, vara — când comerțul comercianților arabi încetează din pricina caniculelor tropicale, — se încaeră cu „necinstiții comercianți evrei” cari, evitând greaua muncă a caravanei, realizează beneficii scandaloase la umbra dughenelor urbane. Răscoalele dau mult de lucru autorităților engleze în mâna cărora se află Palestina. Aceste conflicte de ordin pur economic sunt însă făcute din motive economice sunt însă făcute sub adumbrirea fanatismului religios al furtunosului Mohamed căruia i se opune neînvinșul Iahova.

În anul acesta „conflictul” a luat proporții ca nici când. Ziarele vorbesc de sate întregi de evrei masacrate de Arabi și de Beduinii veniți ad hoc din zarea fără margini a pustiuului Sahara, precum și de dărza intervenție a englezilor, cari cu mijloacele tehnicii moderne încearcă potolirea răscoalei bombardând satele arabe cu aeroplanele, fapt în fața căruia Arabii nu pot opune nici o rezistență.

Și totuși războiul nu se va termina aci căci el a fost declarat „războiul sfânt” și Mohamed cere sacrificii mari dela credincioșii săi. Deaceia el poate fi pe viitor plin de surprize și opinia publică europeană, plictisită de conferința dela Haga poate acum sugubăta pe marginea unui alt conflict, acela al „războiului sfânt”, care a luat naștere dintr-un incident banal: stăpânirea unui zid-ruină rămas din cetatea veche a Ierusalimului.

Istoria se repetă într-adevăr: trăim vremea cruciatelor, vremea masacrelor de nedescris făcute în numele Dumnezeirii.

D.

Comerțul nostru de cereale și desfacerea disponibilităților de produse agricole.

În sfârșit ne vedem recoltate produsele solului, în care ne-am pus toată nădejdea salvării situației noastre economice. Agricultorii dispun de o recoltă în valoare de cca unasută miliarde de lei. Ei înșiși au nevoie de cca jumătate din această cantitate, restul stă la dispoziția altor consumatori interni și externi, zicem în valoare de 25 miliarde pentru consumatorii interni, iar 25 miliarde pentru cei externi. Cum vor ajunge disponibilitățile dela producător la consumator, acesta-i rolul comerțului. Comerțul va cerceta, unde se află disponibilități, asemenea consumatorilor, cari au nevoie de produse disponibile. El le va cumpăra dela producător și le va vinde consumatorului. Până aici e în regulă. Cu atât mai rău însă ceea ce urmează: desfacerea.

Dificultatea desfacerii constă în următoarele:

1) În stabilirea prețului, cu care să se cumpere recoltele dela producător, ținând seama, că în lipsă de ceretări agricole, la noi nu se poate cunoaște, care este prețul de cost al cerealelor, care este prețul minim, sub care, dacă vinde agricultorul, înseamnă, că vinde cu pierdere.

2) Aflarea debușeurilor, pentru a ști imediat în care direcție, să se îndrepte disponibilitățile de cereale.

3) Cunoașterea celor mai avantajoase debușuri pentru desfacerea disponibilităților, căci aceste, cari în materie de schimb reprezintă cererea, este singurul factor, care formează prețul cerealelor, având în vedere lipsa totală de organizare a agricultorilor în privința valorizării produselor lor.

Prima dificultate cade în sarcina agricultorilor, celelalte două în sarcina comerțului, dar toate trei în dauna agricultorului.

Agricultorul stă pasiv față de toate lucrurile de valorizare produselor sale. Cu el se întâmplă cele ce se întâmplă, dar el nu știe reacționa.

Comerțul nostru — și aici vom înșira și statul, în măsură în care se amestecă în lucrările de desfacerea produselor agricole, — ca orice ființă sau instituție tânără și neexpertă, cunoaște doar articolul întâiu din legea economică a comerțului: câștigul este diferența dintre prețul de cost și cel de vânzare. Cu cât este mai mare ecartul dintre aceste două prețuri, câștigul va fi cu atât mai mare. Caută deci să cumpere cu prețul cel mai jos posibil, mai mult chiar, cu un așa preț, că oricare ar fi prețul de vânzare, numai mai mare să se poată fi. Că ce va fi cu vânzarea, când și cu ce prețuri, aceasta nu o mai știe. Aceste sunt întrebări, la care chiar așa nu știe să răspundă, precum nu știe nici agricultorul.

Cari sunt urmările acestor duble ignoranțe: ignoranța agricultorului de a-și calcula prețul de cost, și ignoranța comerciantului de a căuta dinainte debușurile?

Comerciantul va apăsa prețul de cumpărare la limita minimă posibilă, agricultorul va vinde cu prețul, pe care îl poate obține, și vorbind din experiența ultimilor ani, cu preț sub cost. Fratele comerciant își ruinează fratele plugar desorientat complet.

Comerciantul însă va avea o bază de calcul pentru formarea prețului de vânzare: cel de cumpărare. Imediat, ce i-se oferă un preț mai bun decât acesta, el va vinde indiferent cui. El însă câștigă deocamdată din această afacere. E clar, că acest câștig nu a fost din prețul, cu cât a vândut mai scump, ci din diferența, cu care a cumpărat mai ieftin, adică din partea cuvenită producătorului.

Această operație însă o face atât timp, până ce nu și-a rumat pe fratele său plugar complet. Odată micit acesta, și-a tăiat și sursa de venituri, și-a tăiat creanga de sub picioare.

Agricultorul însă mai e și un consumator și încă în număr respectabil de cca 15 milioane. Trebuințele acestora, fie aceste cât de minime, sunt satisfăcute tot de comerțul mijlocilor. Câștigul mijlocirii se revine tot comerțului. Câștigul este în raport direct cu posibilitățile de primire ale păturii agricole. Sărăcitatea aceasta prin valorizarea proastă a produselor sale, i-se taie sursa de câștig comerțului. Aceasta-i creanga de sub picioarele comerțului.

Că aceasta este așa, ne-o dovedește îndeajuns realitatea. Producția mare îmbogățește comerțul, binevalorizată îmbogățește pe comerciant și pe agricultor deopotrivă. Agricultor bogat este debușul cel mai bun al produselor industriale și posibilitatea de câștig a comerțului.

Agricultor provăzut cu toate uneltele de exploatare, va putea produce mai mult, va putea scoate din pământul său un randament mai mare, prinosul căreia va fi destinat lin nou comerțului.

Câștigul realizat din produsele agricole, agricultorul îl va reîntra în industria și comerțului, pentru a se prevedea cu toate cele necesare, fie uneltele agricole, fie trebuințele casnice.

Dupăcum am văzut mai sus, azi surplusul de produse agricole, care este destinat comerțului, valorează cca 50 miliarde. Aceasta sună se reîntra în industria și comerț, realizându-i un profit de cel puțin câte 10—10%, adică câte 5—5 miliarde. Și aceasta posibilitate de câștig se poate mări îndoit, întreit, sau chiar mai mult. Depinde aceasta de chibzuința comerțului și a statului, care este chemat, să reglementeze comerțul, și să pună frână unor comercianți mai fără milă și considerație față de agricultor și patrie.

Se desprind din cele de mai sus următoarele:

1. Agricultorul, în faza actuală de organizare primitivă a producției agricole, este aservit speculei și la discreția comerțului de cereale.

2. Producătorul prin consecință nu știe nici care este prețul minimal, sub care nu-i este permis, să vândă, fără a se ruina.

3. Comerțul nostru actual este asemenea desorientat și nu a știut încă, să-și creieze debușurile dinainte, el stă la discreția acestora ca și agricultorul, din care cauză neștiind, cum va putea vinde, are o singură tendință: de a cumpăra cât mai ieftin, neținând seama, că eventual cu prețurile ce oferă, ruinează pe agricultor.

4. Piața mondială (internă și externă) speculează și ea la rândul ei aceasta desorientare dublă și oferă cele mai ridicole prețuri pentru produsele noastre agricole.

5. Piața câștigă din aceasta desorganizare, dar numai în detrimentul agricultorului, căci comerciantul își asigură venitul.

Se impune deci, — și acesta-i rolul statului și al instituțiilor comerciale, — să se creieze raporturi mai umane și mai patriotice între comerțul de cereale și agricultori. Comerțul, să desfacă cerealele cu prețuri, cari să asigure compatrioților lor agricultori asemenea un câștig oarecare și aceasta prin vânzarea cât mai bună a produselor, având în vedere, că consumatorului, supoartă mai ușor diferența de preț, căci aceasta diferență se repartizează la consumator pe zi (dacă plătește pâinea cu 8, sau cu 10

lei, aceasta la un industriaș, care câștigă sute pe zi, înseamnă cel mult 1% și nu pe cantitatea, ca la producător, pentru care cele 2—300 lei la chintal înseamnă o valorizare mai

bună cu 20—30%. În felul acesta să devini productiv comerțul de cereale. Altfel el este numai un parazit al trupului agriculturii.

Băndeanu.

Sir Philippe Snowden.

E un nume care până mai ieri nu depășea limitele unei celebrități insulare dar care actualmente, deținând rolul principal la conferința dela Haga, prin atitudinea lui a ajuns o mare figură europeană: Sir Chamberlain poate fi cu drept cuvânt gelos dar ceea ce rămâne semnificativ e că, în fața atitudinii dlui Snowden, Anglia partidelor politice a dispărut, jărând loc unei țări cu bugetele grevate de cheltueli cari în curând vor deveni insuportabile, o Anglie unitară și prudentă care o clipă numai dacă și-ar pierde cumpătul în politica ei continentală și colonială ar fi o ruină și care e hotărâtă să evite cu orice preț eventualele surprize ce-ar rezulta pentru ea din aplicarea planului Young.

Diplomații și financiarii adunați la Haga au primit o bună lecție de intransigență politică. În fața unei triste situații a țării sale dl Snowden nu a admis nici un compromis ci a cerut integral suma la care Anglia se simte îndreptățită. Dsa a apărut magistrat trei puncte:

1. Limitarea reparațiilor în natură.
2. Acordarea fracțiunii reconștitivă a viitoarelor anuități germane în folosul Marii Britanii.

3. Adăugirea sumei de 48 milioane mărci la suma totală anuală acordată de planul Young Angliei, asupra ansamblului vărsămintelor Reichului.

Punctele 1 și 2 au fost volens, nolens primite întrucât s'a înțeles în cele din urmă că Anglia, țară industrială, are nevoie de bani pentru ca să poată satisface Statele Unite și nu de produsele industriei germane. Punctul 3 a fost însă un centru nervos. Aici dl Snowden a bătut cu pumnul în masă, a izbucnit în termeni rurali, neuzitați în astfel de împrejurări, stărnind panică în rândurile diplomaților celor patru puteri cari acceptaseră planul Young.

Noi vedem în atitudinea D-lui Snowden pe politicianul care încearcă reabilitarea patriei sale. Planul americanului Young pare a avea u-

nele dedesubturi cari nu vor întârzia să iasă la iveală... Sume mai mici decât primit decât prin planul Daves: un șomaj mereu în creștere și o apăsătoare datorie externă sunt tot atâtea cauze cari ar putea contribui — crede-se — la subminarea imperialismului britanic. Iată de ce planul Young ni se pare o primă lovitură fâșisă pe care Americanii caută să i dea fostei Metropole.

Glasul dlui Snowden — și după presa engleză întreagă — a respins categoric subminările youngeriene. Am asistat la Haga la un duel între Franța și Anglia din care prima nu are decât de pierdut, izolându-se și mai mult pe continent, lângă o Germanie care se reface vertiginos.

Aceasta e numai o slabă introducere la opera lui Snowden. Ea a făcut să dispară multe iluzii pe cari d. Briand încearcă să clădească pacea eternă.

Atitudinea dlui Snowden va fi o răscruce a politicii mondiale, creatoare de noi constelații politice și lichidarea unor legături cari de mult se știu că nu mai sunt sincere.

Londra a rămas și pe mai departe Mecca politicii mondiale. Flota britanică, pe care se răzima dl Snowden când a înfruntat majoritățile la Haga, a demonstrat că Anglia nu înțelege să cedeze nimic nici junckerismului expansiv și nici burgheziei răscopale europene și că își permite sfidarea Europei întregi, știind că pentru ea primejdia nu poate veni deocamdată decât din fundurile cenușii ale Răsăritului.

Planul Young l-a făcut pe dl Stresemann să fie mai prudent și pe dușmanii mării Britanii să priceapă că încă nu e timpul.

În lumina acestor considerații conferința dela Haga a făcut din dl Philippe Snowden un mare erou național și o temută figură politică.

Vremea tiraniilor diplomatice încă n'a dispărut.

Drășănuș Corneliu.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 18792/1929 cons.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință generală, că licitația publică pentru tabloul de distribuție necesară Uzinelor Electrice publicată sub No. 15432/1929 cons. pentru 12 Septembrie a. c. se amână pe ziua de 31 Octomvrie 1929 ora 11 a. m.

Cluj, la 21 August 1929.

Anunț.

Domnii licențiați în drept din Ardeal și Banat cari doresc a intra în serviciul Poliției, pot să-și depună cererile până la data de 10 Sept. a. c. la Inspectoratul Regional de Poliție Cluj.

Cețiți și răspânziți
CHEMAREA

Crema de față „Fortuna”
Albește ca spuma
Te face frumoasă
Ca o zână crăiasă
O poți afla întotdeauna
La Farmacia „Fortuna”.

Cereți și prin postă dela Farmacia „Fortuna”, Cluj, Piața Unirei 33.

Aviz. Orice manuscrise se vor trimite pe adresa ziarului „Chemarea”, Str. Regina Maria 36. (Tipografia Națională) Cluj. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Redacția.

Caut o doamnă mai în vârstă care posedă limba germană, română și franceză, știind să cânte și la pian pentru a conversa și instrui un băiat de 14 ani.

Oferte: F. Renner Str. Regal 25. Cluj.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN